

Arrest

nr. 299 433 van 27 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 10 juni 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

1.3. Op 3 juli 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 4 juli 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening. De Oostenrijkse overheden stemmen op 17 juli 2023 in met dit verzoek, op grond van artikel 18, lid 1, b) van deze verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 27 juli 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In dit zogenaamd overdrachtsbesluit wordt Oostenrijk aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat op grond van artikel 18, lid 1, b) de Dublin III-verordening.

1.6. Nadat verzoeker op 1 september 2023 terugkomt op zijn verklaring van 7 augustus 2023 om vrijwillig te zullen terugkeren naar Oostenrijk en na verzoeker opnieuw te hebben gehoord, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 18 december 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : [M.]

voornaam : [A.R.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te 127bis Steenokkerzeel om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Oostenrijk, op basis van het Dublinakkoord van 17.07.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 28.07.2023, met een termijn van 10 dagen. Het op 28.08.2023 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat Oostenrijk wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van de betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.07.2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 18.12.2023 dat hij niet wil terugkeren naar Oostenrijk omdat hij PTSS heeft en zijn broer in België is die hem helpt met zijn PTSS. Hij verklaart ook gewerkt te hebben voor NATO en gezien NATO in Brussel gevestigd is, is hij naar België gekomen. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit hem zou weerhouden om terug te keren naar Oostenrijk.

Uit het Eurodacresultaat blijkt dat een verzoek om internationale bescherming werd ingediend in Oostenrijk op 10.06.2023. Betrokkene kwam op 20.06.2023 in België aan, waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene heeft dus de behandeling van zijn verzoek in Oostenrijk niet afgewacht en is quasi meteen doorgereisd naar België.

De toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Oostenrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart Diabetes en PTSS te hebben. Uit de beschikbare stukken heeft de Arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingzaken besloten dat er geen tegenindicatie bestaat tot reizen noch dienen er speciale voorzorgen genomen te worden in het kader van een reis. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.07.2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 18.12.2023 een meerderjarige broer en diens familie in België te hebben. Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Betrokkene verklaart geen partner of minderjarige kinderen te hebben in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Oostenrijk en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“A. PRINCIPES

1. Disposition légale

L'article 8 de la CEDH stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article 8 de la CEDH est un droit fondamental que les particuliers peuvent invoquer directement devant les autorités administratives.

2. Application ratione materiae de l'article 8 CEDH

Selon la Cour, une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH peut exister et protéger au sein d'une fratrie :

*« The Court considers at the outset that there can be no doubt that a bond amounting to family life within the meaning of Article 8 § 1 of the Convention exists between the parents and the children born from their marriage-based relationship, as is the case in the present application. Such a natural family relationship is not terminated by reason of the fact that the parents separate or divorce, as a result of which the child ceases to live with one of its parents (see *Ciliz v. the Netherlands*, no. 29192/95, § 59, ECHR 2000-VIII and the cases cited therein). Likewise, the Court considers that family life within the meaning of the same provision also exists between the second applicant Armağan and his sister Damla, with whom he lived in the same house until the divorce of his parents in 2000 (see, *inter alia*, *Olsson v. Sweden* (no. 1), 24 March 1988, § 81, Series A no. 130). Noting, in any event, that the existence of a family life in the instant case is not disputed by the parties, the Court will proceed to examine whether the applicants' right to respect for their family life has been adequately protected. » [CEDH, *Mustafa et Armağan Akin c. Turquie*, 2010, § 19] [...]*

Dans une jurisprudence plus récente, la Cour a affirmé que les liens familiaux entre adultes et leurs parents ou frères et sœurs bénéficient d'une protection moindre, à moins qu'il existe des preuves d'éléments supplémentaires de dépendance, impliquant plus que les liens émotionnels normaux :

« Le requérant est arrivé au plus tard en France à l'âge de cinq ans. Depuis lors, il a séjourné en France où il a effectué toute sa scolarité. Il a l'essentiel de ses attaches sociales dans ce pays et il n'a plus d'attaches autres que le lien de nationalité avec son pays d'origine, comme le reconnaît le Gouvernement. Si tous les membres de sa famille vivent en France, la Cour rappelle à cet égard que les rapports entre

adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux (Ezzouhdi c. France, no 47160/99, 13 février 2001, § 34, et Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas (déc.), no 31519/96, 7 novembre 2000, non publiés). » [CEDH, Benhebba c. France, 2003, § 36] [...]

« The Court does not find, however, that the applicant enjoyed family life with his mother and siblings as he has not demonstrated the additional element of dependence normally required to establish family life between adult parents and adult children. » [CEDH, Onur c. Le Royaume-Uni, 2009, § 45] [...]

« However, the Court has previously held that there will be no family life between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence » [CEDH, A.H. KHAN c. ROYAUME-UNI, 2011, § 32] [...]

La Cour insiste donc sur le besoin de prouver une dépendance additionnelle pour établir une vie familiale entre adultes dans le cadre de l'article 8. Cette approche vise à distinguer entre les liens familiaux ordinaires et ceux qui nécessitent une protection juridique accrue en raison de circonstances particulières de dépendance.

Cette jurisprudence reconnaît que les relations familiales entre adultes, notamment entre frères et sœurs, peuvent revêtir des caractéristiques uniques et complexes nécessitant une attention particulière. Dans ce contexte, la notion de dépendance dépasse la simple dimension financière ou matérielle. Elle englobe aussi des aspects émotionnels, physiques et sociaux essentiels pour le bien-être et la stabilité des individus concernés.

Ces aspects peuvent inclure, par exemple, un soutien émotionnel profond en période de crise, des soins physiques en cas de maladie ou d'incapacité, ou encore un rôle crucial dans le maintien de l'équilibre social et psychologique de l'individu. Cette reconnaissance étendue de la dépendance souligne l'importance de considérer toutes les dimensions de la relation frère-sœur dans l'évaluation de la protection offerte par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En résumé, la Cour met en évidence que pour qu'une relation familiale entre adultes soit protégée au titre de l'article 8, elle doit présenter des caractéristiques qui dépassent les interactions et liens affectifs ordinaires. Cette approche garantit que la protection accordée par la Convention est réservée aux cas où les liens familiaux impliquent une dépendance réelle et substantielle, nécessitant ainsi une protection juridique appropriée pour sauvegarder les droits et intérêts fondamentaux des individus concernés.

4. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » [C.E., n°222.630 du 26 février 2013] [...].

5. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ». [C.E., n° 221.713 du 12.12.20126] [...]

B. EN L'ESPECE

1. Examen de l'article 8 de la CEDH par la partie adverse

Il est essentiel de noter que le requérant a servi l'OTAN et les pays occidentaux pendant plus de 8 ans, ce qui a marqué une période importante de sa vie et a influencé sa décision de fuir l'Afghanistan suite à la prise de pouvoir par les talibans.

De plus, le requérant souffre d'un trouble de stress post-traumatique depuis 2017 (pièce 2). Cette condition affecte de manière significative son bien-être psychologique et général.

À son arrivée en Belgique, le requérant s'est immédiatement rapproché de son frère, un réfugié devenu citoyen belge. Il a vécu dans une chambre de la maison de son frère jusqu'à sa détention. Il a indiqué que la proximité avec son frère avait un impact bénéfique sur sa santé mentale et aidait à améliorer son trouble de stress post-traumatique.

Cependant, depuis la séparation et sa détention, l'état psychologique du requérant s'est considérablement détérioré. Il endure des crises de panique 3 à 4 fois par jour et a des pensées suicidaires. La rapide dégradation de sa santé mentale est suivie par des médecins et des psychologues dans le centre de détention (pièce 3). Ces éléments attestent d'une dépendance psychologique et émotionnelle importante envers son frère.

La partie adverse, dans son argumentation pour justifier la non-violation de l'article 8 de la CEDH, a mentionné ce qui suit :

[...]

Dans le cadre de l'affaire en question, l'examen de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) par la partie adverse s'est concentré sur la question de la vie familiale et de la dépendance entre adultes, en particulier dans la relation entre le requérant et son frère résidant en Belgique. La partie adverse, se basant sur des jurisprudences antérieures, notamment l'affaire Ezzouhdi c. France, a souligné que les relations entre adultes ne bénéficient pas automatiquement de la protection de l'article 8 sans preuve d'une dépendance supplémentaire au-delà des liens émotionnels normaux.

Cependant, il apparaît que la partie adverse n'ait pas effectué un examen approfondi de la situation spécifique du requérant. En dépit de la jurisprudence citée, la question cruciale demeure de savoir si, dans ce cas précis, il existait des éléments de dépendance supplémentaire entre le requérant et son frère. Le requérant a mentionné souffrir de diabète et d'un trouble de stress post-traumatique, et a indiqué que son frère en Belgique jouait un rôle essentiel pour l'aider à surmonter ces défis.

Il est donc pertinent de considérer si ces circonstances créent une dépendance au-delà des liens affectifs normaux, ce qui pourrait justifier une protection accrue au titre de l'article 8 de la CEDH. La nature de la maladie du requérant, son besoin de soutien constant et la présence de son frère en Belgique comme soutien principal sont des facteurs qui auraient dû être pris en compte dans l'évaluation de l'existence d'une vie familiale protégée par la Convention.

En conclusion, malgré la citation de jurisprudences pertinentes par la partie adverse, les éléments démontrant la dépendance du requérant n'ont pas été examinés. Il existe pourtant dans le dossier des indicateurs clairs de cette dépendance, notamment son trouble de stress post-traumatique (TSPT) et sa cohabitation avec son frère, qui signalent une dépendance significative dépassant les relations familiales ordinaires. L'analyse aurait dû intégrer ces facteurs pour déterminer si le cas du requérant constitue une violation de l'article 8 de la CEDH.

2. Manque de balance et intérêt

Lors de son audition, le requérant a souligné qu'il souffre de diabète et d'un trouble de stress post-traumatique, et a spécifié que son frère résidant en Belgique joue un rôle crucial dans l'aide apportée pour surmonter ces défis. Il déclare également qu'il a travaillé pour l'OTAN, il est venu en Belgique. Il est important de noter que cette information n'est pas contestée par la partie adverse. (Voir vocal 1)

Ces faits soulignent l'existence d'une dépendance supplémentaire avec son frère, allant au-delà des liens affectifs ordinaires. Par conséquent, la vie familiale du requérant devrait être protégée selon l'article 8 de la CEDH.

Le fait que la partie adverse n'ait pas vérifié si la vie familiale était sous la protection de l'article 8 de la CEDH indique qu'ils n'ont pas effectué une balance des intérêts du requérant.

En conséquence, il y a eu une détérioration de son état de santé depuis la séparation et la détention du requérant au centre fermé, ce qui renforce l'argument en faveur d'une violation de ses droits sous l'article 8 de la CEDH. »

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat een onmiddellijke terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Oostenrijk, in uitvoering van het Dublinakkoord met dit land zich opdringt, omdat verzoeker naliet om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om zich binnen een termijn van tien dagen naar Oostenrijk te begeven (bijlage 26quater betekend op 28 juli 2023). Verweerder heeft hierbij uiteengezet waarom volgens hem geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan de orde is.

Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. In de mate dat verzoeker een inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing wordt het middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de eveneens ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan overstijgen.

De omvang van de positieve verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM is verder afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en/of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en/of privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

3.3.6. Verzoeker stelt sinds 2017 te lijden aan PTSD en voegt in dit verband een medisch stuk uit 2017 waaruit moet blijken dat hij PTSD heeft en hem in het kader hiervan medicatie werd voorgeschreven. Hij stelt vervolgens dat hij na aankomst in België onmiddellijk contact heeft gezocht met zijn broer die in België werd erkend als vluchteling en thans de Belgische nationaliteit heeft. Hij wijst er op dat hij op het ogenblik van zijn vasthouding inwoonde bij zijn broer en had aangegeven dat de nabijheid van zijn broer een gunstig effect heeft op zijn mentale gezondheidstoestand. Hij merkt op dat sinds zijn vasthouding zijn psychische gezondheidstoestand aanzienlijk is verslechterd, waarvoor hij verwijst naar een medisch attest

van 22 december 2023 van een arts van het gesloten centrum. In dit medisch attest kan met name worden gelezen dat verzoeker suikerziekte type 2 heeft en er mogelijk sprake is van een PTSD, waarvoor verzoeker nog verslagen zou bezorgen. Er wordt verder melding van gemaakt dat verzoeker op momenten aanvallen heeft van *“hyperventilatie en hysteriforme syncope optreden, spontaan beterend”*, dat hij begeleiding krijgt en dat hij meewerkt met de psychologen. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat er wel degelijk sprake is van een psychologische en emotionele band van afhankelijkheid met zijn broer in België. Hij betoogt dat de aard van zijn ziekte, de contante ondersteuning die hij nodig heeft en de aanwezigheid van zijn broer in België en de door deze laatste geboden steun onterecht niet in rekening zijn gebracht bij de beoordeling of er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven en geen onderzoek is gebeurd naar de elementen die de band van afhankelijkheid aantonen. Hij wijst ook andermaal op zijn verklaring dat hij heeft gewerkt voor de NAVO. Hij besluit dat niet is onderzocht of zijn familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en bijgevolg ook geen belangenafweging ter zake blijkt.

3.3.7. De thans bestreden beslissing is erop gericht om verzoeker gedwongen over te dragen aan Oostenrijk, in uitvoering van het overdrachtsbesluit van 27 juli 2023 waarbij dit land werd aangeduid als de lidstaat die op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit nadat verzoeker naliet om zich binnen de hem gegeven termijn van 10 dagen vrijwillig aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.

De bestreden beslissing kan dus niet los worden gezien van het eerdere overdrachtsbesluit van 27 juli 2023. In dit besluit werd reeds grondig onderzocht of er redenen spelen dat wat Oostenrijk betreft niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, maar geoordeeld dat geen sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk en evenmin op individuele gronden aanwijzingen blijken dat verzoeker bij overdracht aan dat land een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou lopen. Er wordt gemotiveerd aan de hand van het rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project *“Asylum Information Database - Country Report – Austria”*, laatste update op 5 mei 2023, ofwel het AIDA-rapport. In dit overdrachtsbesluit werd ook reeds concreet rekening gehouden met de individuele omstandigheden en de door verzoeker naar voor gebrachte redenen waarom hij zijn verzoek om internationale bescherming liever ziet behandeld in België. Zo kan hierin worden gelezen:

“Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang en/of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij voor de NAVO werkte en de hoofdzetel van NAVO in België ligt. De betrokkene stelt verder dat zijn broer in België is. Hij stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat hij er alleen is en hij stelt met zijn psychologische problemen dat dit moeilijk zal zijn.

De betrokkene stelt dat hij voor de NAVO heeft gewerkt en naar België komt omdat de hoofdzetel van de NAVO hier is. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene stelt dat hij reeds bij de NAVO heeft gewerkt, wat enigszins wijst op een economische argument. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene stelt verder dat zijn broer in België is. Hij stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat hij er alleen is en hij stelt dat dit moeilijk zal zijn met zijn psychologische problemen. We verwijzen hieromtrent naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien

kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn eveneens meerderjarige broer. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene stelt tijdens het gehoor dat hij momenteel niet afhankelijk is van hem in België. We benadrukken dat we op dit moment niet beschikken over concrete elementen die aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen de broers bestaat die dermate belangrijk is dat het verzoek van betrokkene in België zou moeten worden behandeld. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

[...]

De betrokkene stelt diabetes te hebben en depressief te zijn. Hij stelt een dokter in België geraadpleegd te hebben en dat die hem vertelde dat hij psychologische hulp zal krijgen. Hij stelt geen medicatie te nemen en geen medische documenten te hebben. Er werden tijdens het persoonlijk gehoor geen procedurele noden aangemaakt. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 114). Het maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt."

De Dublin III-verordening bevat inderdaad ook eigen bepalingen die beogen het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven te beschermen. Verzoeker betwist niet dat hij geen gezinslid is in de zin van artikel 2, g) van deze verordening.

Artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

Artikel 17, leden 1 en 2 van de Dublin III-verordening luiden:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

[...]

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

[...]”

Tijdens zijn Dublingehoor op 3 juli 2023 verklaarde verzoeker dat hij verblijft in het opvangcentrum van Zaventem en hij op dat ogenblik niet afhankelijk was van zijn broer. Hij verklaarde nog dat hij een goede band had met zijn broer tot 2017 toen hij werd ontvoerd door de taliban en hij sinds zijn broer in België verblijft geen contact meer met hem had. Hij stelde verder dat hij “*de laatste drie dagen*” bij zijn broer heeft gelogeerd in Knokke. Als redenen waarom hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenst te zien behandeld wees verzoeker allereerst op zijn eerdere werk voor de NAVO en vervolgens op de aanwezigheid van zijn broer in België. Als redenen waarom hij niet wenste terug te keren naar Oostenrijk wees hij op zijn medische problemen en stelde hij ook dat hij alleen zal zijn in Oostenrijk en dit gelet op zijn psychische problemen moeilijk zou zijn voor hem.

Verweerder merkte in het overdrachtsbesluit van 27 juli 2023 op dat verzoekers verzoek om internationale bescherming reeds in behandeling is in Oostenrijk en Oostenrijk België niet vroeg om de behandeling van dit verzoek over te nemen met toepassing van artikel 17, lid 2 van de Dublin III-verordening, gelet op de aanwezigheid van verzoekers broer in België. Inzake artikel 16, lid 1 van de Vreemdelingenwet motiveerde verweerder vervolgens dat verzoeker tijdens zijn Dublingehoor zelf verklaarde dat hij momenteel niet afhankelijk is van zijn broer. Verweerder stelde nog vast dat hij niet beschikte over “*concrete elementen die aantonen dat er afhankelijkheidsrelatie tussen de broers bestaat die dermate belangrijk is dat het verzoek van betrokkene in België zou moeten worden behandeld*”. Hij zag bijgevolg geen of onvoldoende redenen om met toepassing van de voormelde artikelen zich alsnog verantwoordelijk te verklaren voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Tegen dit overdrachtsbesluit van 27 juli 2023 diende verzoeker op 28 augustus 2023 een vordering tot (gewone) schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Verzoeker heeft er niet voor geopteerd om deze bij de Raad reeds hangende vordering tot schorsing overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet te activeren in het kader van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aldus blijkt reeds een eerste beoordeling inzake zowel de gezondheidssituatie van verzoeker als zijn familieband met zijn broer in het overdrachtsbesluit van 27 juli 2023. Verweerder stelde na uitgebreid onderzoek vast dat noch verzoekers gezondheidstoestand noch zijn banden met zijn broer eraan in de

weg staan dat verzoeker terugkeert naar Oostenrijk voor de verdere behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij werd, onder meer, vastgesteld dat geen bijzondere band van afhankelijkheid met zijn broer blijkt, wat impliceert dat geen beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd aanvaard. In zijn beroep tegen dit overdrachtsbesluit bracht verzoeker ook geen enkele concrete kritiek op deze beoordeling naar voor. Op de zitting geeft de raadsman van verzoeker aan dat het overdrachtsbesluit van 27 juli 2023, op basis van de op dat ogenblik voorliggende gegevens, correct is gemotiveerd, ook wat betreft de band met zijn broer.

3.3.8. In het kader van de voorliggende vordering stelt zich dan ook hoofdzakelijk de vraag of sinds het overdrachtsbesluit van 27 juli 2023 verzoekers situatie in die mate is gewijzigd dat actueel alsnog een bijzondere band van afhankelijkheid met zijn broer, en dus beschermenswaardig gezins- of familieleven, moet worden aangenomen die eraan in de weg staat dat hij wordt overgedragen aan Oostenrijk. Verzoeker steunt zich hiervoor op zijn medische problemen, in het bijzonder zijn psychische problemen.

3.3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker op 7 augustus 2023 een vrijwillige vertrekverklaring ondertekende voor Oostenrijk. Het administratief dossier bevat vervolgens een medisch verslag van een arts van Fedasil van 22 juni 2023 waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan 1) hypertensie, waarvoor hij op advies van een dokter in Afghanistan een dieet volgt, 2) diabetes type 2, waarvoor hij medicatie neemt, en 3) posttraumatische stress met nachtmerries en paniekaanvallen. Een arts-adviseur bevestigde vervolgens op 22 augustus 2023 dat verzoeker kan reizen, dat er geen speciale voorzorgen dienen te worden genomen in het kader van een reis en dat verzoeker de nodige medische zorgen ook kan genieten in Oostenrijk. Er werd ook voorzien dat verzoeker bij zijn (vrijwillige) terugkeer naar Oostenrijk de nodige medicatie voor 1 à 2 weken zou meekrijgen. Op 1 september 2023, enkele dagen voordat voor verzoeker een vlucht naar Wenen werd voorzien, stelde verzoeker echter niet langer vrijwillig te willen terugkeren naar Oostenrijk. Hij verklaarde zijn opvangcentrum op korte termijn te zullen verlaten en op een privéadres te gaan verblijven, dit is het adres van zijn broer in Knokke. Kort voor het nemen van de bestreden beslissing werd verzoeker vervolgens andermaal gehoord. Hij verklaarde opnieuw dat hij in België wenst te blijven en niet wil terugkeren naar Oostenrijk, omdat zijn broer hier verblijft en omdat hij voor de NAVO heeft gewerkt. Hij stelde dat hij PTSD heeft en zijn broer hem helpt.

3.3.10. In de bestreden beslissing benadrukt verweerder in eerste instantie dat de beoordeling inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM reeds werd gemaakt in het overdrachtsbesluit van 27 juli 2023. Hij oordeelde dat verzoeker met zijn verklaringen niet kon overtuigen dat ter zake intussen een andere beoordeling zich opdringt en alsnog sprake is van elementen die zijn terugkeer naar Oostenrijk verhinderen. Volgens verweerder heeft de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingzaken besloten dat er geen tegenindicatie bestaat tot reizen noch dienen er speciale voorzorgen te worden genomen in het kader van een reis. Volgens verweerder brengt verzoeker niet alsnog elementen aan die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Verder motiveerde hij als volgt:

“De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.07.2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 18.12.2023 een meerderjarige broer en diens familie in België te hebben. Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Betrokkene verklaart geen partner of minderjarige kinderen te hebben in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.”

3.3.11. Verzoeker benadrukt op zitting dat hem tijdens zijn laatste horen onterecht geen verdere vragen inzake de banden met zijn broer werden gesteld, maar hij kan op dit punt niet overtuigen. De Raad merkt

op dat niet blijkt dat verzoeker, die reeds sinds het overdrachtsbesluit van 27 juli 2023 wist dat hij diende terug te keren naar Oostenrijk ondanks de aanwezigheid van zijn broer in België, niet de mogelijkheid had om in antwoord op de hem gestelde vragen alle volgens hem nuttige gegevens inzake de banden met zijn broer kenbaar te maken. Nog merkt de Raad op dat verzoeker trouwens ook niet aangeeft dat hij bijkomend nog concrete nieuwe gegevens kon aanbrengen die niet reeds voorlagen.

3.3.12. De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker aangeeft reeds sinds 2017 PTSD en psychische klachten te hebben. Hij heeft jarenlang gescheiden geleefd van zijn broer en ook in België verbleef hij aanvankelijk gedurende verschillende maanden in een opvangcentrum. Hij verklaarde op 3 juli 2023 dat hij niet afhankelijk was van zijn broer. Pas in september 2023 ging verzoeker inwonen bij zijn broer. Verzoeker, die al sinds eind juli 2023 weet dat hij dient terug te keren naar Oostenrijk en stelt in België te worden geholpen door zijn broer, kan ook geen recente medische stukken voorleggen waaruit blijkt dat hij in België nog medische of psychologische hulp heeft gezocht en al zeker niet dat hij voor zijn gezondheidsproblemen een specifieke ondersteuning door of de nabijheid van zijn broer nodig heeft.

De Raad acht de gegevens dat verzoeker in september 2023 alsnog is gaan inwonen bij zijn broer en zijn loutere verklaringen dat hij gelet op zijn medische problemen liever bij zijn broer wenst te blijven en (de aanwezigheid van) zijn broer hem zou helpen, onvoldoende om te besluiten dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat zijn eerdere standpunt kan worden gehandhaafd dat hij niet beschikt *“over concrete elementen die aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen de broers bestaat die dermate belangrijk is dat het verzoek van betrokkene in België zou moeten worden behandeld”*. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden blijkt aan de hand van het enkele gegeven dat hij alsnog is gaan inwonen bij zijn broer nog geen werkelijk gewijzigde situatie op het vlak van de band van afhankelijkheid. Voor het overige liggen verzoekers verklaringen enkel in de lijn van zijn eerdere verklaringen. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeker omwille van zijn psychologische problemen liever verder in België bij zijn broer verblijft, maar in de huidige stand van zaken blijkt niet dat dit volstaat om een bijzondere band van afhankelijkheid aan te tonen die verder reikt dan de normale familiale banden, rekening houdend met het geheel van de feitelijke elementen van zijn dossier. Het gegeven dat verzoeker op 20 december 2023, dit reeds voor de tweede keer, een verklaring ondertekende dat hij zo snel mogelijk wil terugkeren naar Oostenrijk, bevestigt ook enkel de beoordeling dat de band van verzoeker met zijn broer niet dermate is dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid die zijn overdracht aan Oostenrijk verhindert of maakt dat deze in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verklaarde immers via zijn voormalig raadsman als volgt: *“Onze cliënt geeft aan dat hij vrijwillig wil terugkeren naar Oostenrijk. [...] Hij vindt het niet erg dat hij moet terugkeren, maar is vooral ontevreden omdat hij nu opgesloten is en zou zo snel mogelijk België willen verlaten zodat hij zijn asielprocedure kan verzetten.”* Het gegeven dat verzoeker in zijn land van herkomst heeft gewerkt voor de NAVO, maakt ook geenszins dat een en ander anders zou moeten worden beoordeeld.

Al zeker kan er op basis van de voorliggende gegevens geen sprake van zijn dat disproportioneel zou worden ingegrepen in enig gezins- of privéleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals verzoeker zelf aangeeft, heeft zijn broer intussen de Belgische nationaliteit. Niets wijst er op dat de broers via de moderne communicatiemiddelen niet nauw met elkaar in contact kunnen blijven en dat de broer verzoeker op regelmatige tijdstippen kan bezoeken in Oostenrijk of hem zelfs tijdelijk kan vergezellen in dit land. Verzoeker betwist ook niet dat hij in Oostenrijk de nodige opvang en gezondheidszorg zal kunnen genieten als verzoeker om internationale bescherming. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij ook nog een tante heeft die verblijft in Oostenrijk en blijkt evenmin dat dit familielid hem aldaar geen morele steun kan bieden.

3.3.13. Gelet op wat voorafgaat, kan een ernstig grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

3.3.14. Verzoeker kan op het eerste gezicht niet overtuigen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.15. Nu verzoekers enig middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T.LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS